

ARQUITECTES EN CRISI, ARQUITECTURA FERIDA.

Manifest per la dignificació de la professió i la qualitat arquitectònica.

Quan es degrada la professió d'arquitecte, no només hi perden els arquitectes. Hi perd tota la societat.

L'arquitectura és molt més que la construcció d'edificis. És el marc on transcorre la nostra vida quotidiana. És l'habitatge on vivim, l'escola on aprenem, l'hospital on ens cuiden, el carrer on ens trobem i la plaça on convivim.

La qualitat d'aquests espais condiona la salut, la cohesió social, la sostenibilitat, la productivitat i la identitat cultural d'un país. Per això, l'arquitectura no és una despesa: és una inversió en qualitat de vida.

Tanmateix, durant massa anys l'arquitectura ha anat perdent valor. Massa sovint s'ha considerat un cost a reduir en lloc d'un bé públic a protegir.

I hem de dir-ho amb claredat: moltes de les institucions públiques que haurien d'haver defensat la qualitat arquitectònica ens han fallat. No han exercit amb prou determinació el seu paper com a garants de l'interès general.

La burocràcia excessiva, la competència basada gairebé exclusivament en el preu, la devaluació dels concursos públics, la progressiva pèrdua de reconeixement de la nostra formació i responsabilitat, i la manca d'una aposta decidida per la qualitat han contribuït a precaritzar una professió essencial.

Les conseqüències són evidents: fuga de talent, dificultats per innovar, despatxos cada vegada més fràgils i una arquitectura que massa sovint veu limitada la seva capacitat de respondre als grans reptes del nostre temps.

Però el problema no és només dels arquitectes.

Quan la qualitat deixa de ser el criteri principal, la societat acaba convivint amb edificis menys flexibles, espais públics menys habitables, construccions més costoses de mantenir, ciutats menys resilents i un patrimoni construït més pobre.

Per això reclamem un canvi de paradigma.

Reclamem que l'arquitectura sigui reconeguda com el que és: un bé cultural i una eina de transformació al servei de l'interès públic.

- Que les administracions públiques situïn la qualitat arquitectònica al centre de les seves decisions i reconeixin l'arquitectura com una política estratègica de país.
- Que els concursos públics prioritzin el talent, la qualitat, la innovació i el valor de les propostes per damunt del cost immediat.
- Que es redueixi de manera decidida la burocràcia innecessària que dificulta l'exercici de la professió.
- Que es respecti l'autoria de les obres arquitectòniques i la responsabilitat que assumeixen els seus autors.
- Que els arquitectes puguem exercir la nostra professió amb unes condicions dignes, coherents amb la formació, la responsabilitat i el servei que prestem a la societat. L'arquitectura no és un privilegi dels arquitectes. És un dret de la ciutadania.

Perquè defensar la professió d'arquitecte és, en definitiva, defensar la qualitat dels espais on vivim.

Defensar l'arquitectura és defensar l'interès públic.

ARQUITECTES EN CRISI, ARQUITECTURA FERIDA.

Manifest per la dignificació de la professió i la qualitat arquitectònica.

Quan es degrada la professió d'arquitecte, no només hi perden els arquitectes. Hi perd tota la societat.

L'arquitectura és molt més que la construcció d'edificis. És el marc on transcorre la nostra vida quotidiana. És l'habitatge on vivim, l'escola on aprenem, l'hospital on ens cuiden, el carrer on ens trobem i la plaça on convivim.

La qualitat d'aquests espais condiona la salut, la cohesió social, la sostenibilitat, la productivitat i la identitat cultural d'un país. Per això, l'arquitectura no és una despesa: és una inversió en qualitat de vida.

Tanmateix, durant massa anys l'arquitectura ha anat perdent valor. Massa sovint s'ha considerat un cost a reduir en lloc d'un bé públic a protegir.

I hem de dir-ho amb claredat: moltes de les institucions públiques que haurien d'haver defensat la qualitat arquitectònica ens han fallat. No han exercit amb prou determinació el seu paper com a garants de l'interès general.

La burocràcia excessiva, la competència basada gairebé exclusivament en el preu, la devaluació dels concursos públics, la progressiva pèrdua de reconeixement de la nostra formació i responsabilitat, i la manca d'una aposta decidida per la qualitat han contribuït a precaritzar una professió essencial.

Les conseqüències són evidents: fuga de talent, dificultats per innovar, despatxos cada vegada més fràgils i una arquitectura que massa sovint veu limitada la seva capacitat de respondre als grans reptes del nostre temps.

Però el problema no és només dels arquitectes.

Quan la qualitat deixa de ser el criteri principal, la societat acaba convivint amb edificis menys flexibles, espais públics menys habitables, construccions més costoses de mantenir, ciutats menys resilents i un patrimoni construït més pobre.

Per això reclamem un canvi de paradigma.

Reclamem que l'arquitectura sigui reconeguda com el que és: un bé cultural i una eina de transformació al servei de l'interès públic.

- Que les administracions públiques situïn la qualitat arquitectònica al centre de les seves decisions i reconeguin l'arquitectura com una política estratègica de país.
- Que els concursos públics prioritzin el talent, la qualitat, la innovació i el valor de les propostes per damunt del cost immediat.
- Que es redueixi de manera decidida la burocràcia innecessària que dificulta l'exercici de la professió.
- Que es respecti l'autoria de les obres arquitectòniques i la responsabilitat que assumeixen els seus autors.
- Que els arquitectes puguem exercir la nostra professió amb unes condicions dignes, coherents amb la formació, la responsabilitat i el servei que prestem a la societat. L'arquitectura no és un privilegi dels arquitectes. És un dret de la ciutadania.

Perquè defensar la professió d'arquitecte és, en definitiva, defensar la qualitat dels espais on vivim.

Defensar l'arquitectura és defensar l'interès públic.